

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm” (Zsolt 23[22],1)

A 23. az egyik legismertebb és legkedveltebb zsoltár. A bizalom éneke, de egyben a hit örömteli megvallása is. Aki imádkozik, tudja, hogy Izrael népéhez tartozik, akiknek az Úr a prófétákon keresztül megígérte, hogy pásztoruk lesz. A szerző személyes boldogságáról énekel, mert tudja, hogy a templomban[1], a menedék és kegyelem helyén oltalomban részesül, de saját tapasztalatával másokat is bátorítani akar, hogy bízzanak az Úr jelenlétében.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm”

A pásztor és a nyáj képe nagyon kedves az egész bibliai irodalomban. Ahhoz, hogy jól megértsük, gondolatban el kell mennünk a pusztába, a Közel-Kelet száraz és sziklás vidékeire. A pásztor szelíden vezeti nyáját, mert nélküle eltévednének és elpusztulnának. A juhoknak meg kell tanulniuk ráhagyatkozni, hallgatni a hangjára. A pásztor mindenekelőtt állandó társuk az útjukon.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm”

Ez a zsoltár arra hív minket, hogy erősítsük meg bensőséges kapcsolatunkat Istennel, tapasztaljuk meg a szeretetét. Fölmerülhet bennünk, hogy vajon miért tartja fontosnak a szerző, hogy még azt is hangsúlyozza: „nem szűkölködik”? A mindennapjainkban számtalan probléma és kihívás közt élünk, az egészséget, a családot, a munkát illetően, nem is beszélve arról a mérhetetlen szenvedésről, amelyet oly sok testvérünk él át ma a háború vagy az éghajlatváltozás következtében, a migráció, az erőszak stb. miatt.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm”

A magyarázat talán abban az igeversben rejlik, amely így szól: „mert te velem vagy” (Zsolt 23,4). Arról a bizonyosságról van szó, hogy Isten a szeretetével mindig elkísér bennünket, és

ezért másképp élhetjük meg a létünket. Chiara Lubich írta: „Egy dolog ugyanis tudni, hogy fordulhatunk Valakihez, aki létezik, aki könyörül rajtunk, aki megfizetett a bűneinkért, és megint más megélni és érezni azt, hogy Isten megkülönböztetett szeretettel szeret minket, ezáltal megszabadít minden hátráltató félelemtől, magánytól, árvaságtól és bizonytalanságtól. [...] Az ember ráébred, hogy valaki szereti, és egész lényével hisz ebben a szeretetben. Teljes bizalommal ráhagyatkozik és követni akarja. Életünk körülményeit, legyenek bár siralmasak vagy örömteliek, egyszer csak beragyogja ez a szeretet”[2], amely mindezt akarta vagy megengedte.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm”

Jézus teljesítette be ezt a gyönyörű próféciát, aki János evangéliumában határozottan „jó pásztornak” nevezi magát. Ez a pásztor személyes és mély kapcsolatban áll a nyájával: „Én vagyok a jó pásztor, ismerem juhaimat, és juhaim ismernek engem” (Jn 10,14-15). Elvezeti őket igéjének, az élet igéjének legelőjére, különösen is az „Új parancs” üzenetét tartalmazó vershez, amely, ha megélik, „láthatóvá” teszi a Feltámadott jelenlétét az ő nevében, az ő szeretetében összegyűlt közösségben.

Augusto Parody Reyes és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Zsolt 23,6

[2] C. Lubich, *Az egység lelkiisége*, Új Város, Budapest 2020, 103. o.

forrás: fokolare.hu